

Αρείου Πάγου: 1398/79 (Τμ. Β')

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΒ' 1980 σελ. 92

Προς απονομήν συντάξεως εξ εργατικού ατυχήματος υπό ΙΚΑ απαιτείται υποβολή αιτήσεως σαφώς εκθετούσης την αιτίαν. Εξομοιούται προς αίτησιν η δήλωσις ατυχήματος η υπογραφομένη υπό του δικαιούχου ενέχουσα και αίτησιν συνταξιοδοτήσεως. Η εισαγωγή προς νοσηλείαν εις Νοσοκομείον υπό ΙΚΑ δεν ισοδυναμεί και προς δήλωσιν ατυχήματος. Ο αναιρεσείων δύναται δια δηλώσεως του πληρεξουσίου δικηγόρου του καταχωριζομένης εις πρακτικά να παραιτηθή λόγων αναιρέσεως και άνευ συναινέσεως αναιρεσιβλήτου.

Πρόεδρος: κ. Ι.ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εισηγητής: κ. ΠΑΡΜ. ΤΖΙΦΡΑΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Σπ. Σπετσάκης, Λεων. Καραβασίλης

Επειδή κατά το άρθρο 29 παρ. 5 του α.ν. 1846/51 "Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων" προ της αντικαταστάσεως του δια της παραγ. 1 του άρθρου 12 του ν. 4376/65 η καταβολή των συντάξεων και του επιδόματος αναπροσαρμογής άρχεται από της πρώτης του μηνός του επομένου εκείνου καθ'ον έλαβον χώραν τα θεμελιούνται το δικαίωμα γεγονότα, εν πάση όμως περιπτώσει αύτη δεν δύναται να ανατρέξη εις χρόνον απώτερον του έτους από της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως ή επιδόματος αναπροσαρμογής. Εξ άλλου κατά το άρθρ. 10 του Κανονισμού "Περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής των παροχών του ΙΚΑ" εγκριθέντος δια της υπ' αριθ. 57440/38 Α.Υ. Εργασίας (ΦΕΚ 33/Β), ο οποίος εξακολουθεί να ισχύη και μετά τον α.ν. 1846/1951 εφ' όσον δεν εξεδόθη ο υπό των διατάξεων αυτού προβλεπόμενος Κανονισμός (αρθρ.34 παρ.1 εδ. δ' και 60 παρ.1), προς άσκησιν παντός δικαιώματος εκ της ασφαλίσεως κατά της αναπηρίας γήρατος ή θανάτου πρέπει να υποβληθή υπό του αιτούντος εις την υπηρεσίαν του Ιδρύματος αίτησις, ήτις συντάσσεται και υπό της υπηρεσίας, εφ' όσον ζητεί τούτο ο ενδιαφερόμενος. Τέλος, κατά το άρθρο 21 του ίδιου Κανονισμού ο εργοδότης ή ο αντιπρόσωπος αυτού, ο ησφαλισμένος και εν αδυναμία ή θανάτου τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαιώματα, ο τας πρώτας βοηθείας παρασχών ιατρός, πας υπάλληλος του Ιδρύματος, λαβών ως εκ της

υπηρεσίας του γνώσιν, υποχρεούνται να αναγγείλουν εις το υποκατάστημα του ΙΚΑ παν ατύχημα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής επισυμβάν εις πρόσωπον, υπαχθέν, καθ' α ο νόμος 6298 ορίζει, εις την ασφάλισιν. Εκ του συνδυασμού των διατάξεων τούτων σαφώς προκύπτει ότι προς απονομήν συντάξεως λόγω αναπηρίας γήρατος ή θανάτου επομένως και προς απονομήν συντάξεως λόγω εργατικού ατυχήματος εις τον παθόντα ή τους κατά νόμον δικαιουμένους, απαιτείται η υποβολή υπό του ενδιαφερομένου σχετικής αιτήσεως εις την υπηρεσίαν του Ιδρύματος, εν τη οποία να εκτίθεται η αιτία απονομής συντάξεως, ίνα τα αρμόδια όργανα τούτου επιληφθούν της απονομής αυτής. Μόνον εν υποβολή σχετικής αιτήσεως υφίσταται ευθύνη του ΙΚΑ προς αποζημίωσιν δια παράνομον πράξιν ή παράλειψιν των οργάνων του ΙΚΑ. Κατά την έννοιαν όμως των αυτών διατάξεων, εάν και εφ' όσον διαπιστούται αρμοδίως η συνδρομή των προϋποθέσεων του νόμου δια την παροχήν συντάξεως ή επιδόματος αναπροσαρμογής λόγω αναπηρίας, οφειλομένης εις εργατικόν ατύχημα, η δήλωσις περί του ατυχήματος, η υπογραφομένη παρ' αυτού του ησφαλισμένου-δικαιούχου και απευθυνομένη προς υπηρεσίαν του Ιδρύματος ενέχει κατά κύριον λόγον δια τον ησφαλισμένον και αίτησιν δια την χορήγησιν των άνω παροχών ισοδύναμον προς την κατά το αρθρ.10 του Κανονισμού υποβαλλομένην. Την άποψιν ταύτην ενισχύει και η διάταξις του άρθρου 21 παρ.4, εδ. β' του ανω Κανονισμού, τροποποιηθείσα δια των υπ' αριθμ. 6919/21.2.41 και 22955/639/20-9/5.10.44 Α.Υ. Εργασίας κατά την οποίαν "δεν επιτρέπεται η αναδρομική χορήγησις συντάξεως πλέον του ενός έτους από της αναγγελίας". Ναι μεν η διάταξις αύτη κατόπιν του α.ν. 1846/51 δεν ισχύει ως προς τον χρόνον αναδρομής απονομής συντάξεως", παρέχει όμως ερμηνευτικόν επιχείρημα ότι η υπό του ησφαλισμένου ενυπόγραφος αναγγελία του εργατικού ατυχήματος εξισούται προς αίτησιν απονομής συντάξεως λόγω αναπηρίας, οφειλομένης εις το ατύχημα τούτο. Εν προκειμένω ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως το δικάσαν Εφετείον ανελέγκτως εδέχθη ότι η σύνταξις αναπηρίας λόγω εργατικού ατυχήματος έπρεπε να απονεμηθή εις τον αναιρεσειόντα από 28.3.1963 ήτοι εν έτος αναδρομικώς από της υποβολής της αιτήσεως του και όχι από αναγγελίας του ατυχήματος ως ητήσατο ούτος. Επί τη βάσει δε των ως άνω δεκτών γενομένων πραγματικών περιστατικών και δι' εν μέρει εξαφανίσεως

της αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου εδέχθη εν μέρει την αγωγήν του αναιρεσιόντος διώκουσαν την καταψήφισιν του αναιρεσιβλήτου εις καταβολήν αποζημιώσεως εκ παρανόμου πράξεως των αρμοδίων οργάνων του αναιρεσιβλήτου υπολογισάντων και καταβαλλοντων αυτών σύνταξιν επί έλλατον του νομίμου από 28.3.63 έως 30.6.1974 και απέρριψε ταύτην δι' επικυρώσεως της πρωτοδίκου αποφάσεως, καθ' ο μέρος εξητείτο αποζημίωσις και δια το χρονικόν διάστημα από 21.3.62 έως 27.3.63. Ούτω πράξαν το Εφετείον παρεβίασε τας εν αρχή της παρούσης σκέψεως διατάξεις ουσιαστικού δικαίου και πρέπει δεκτού καθισταμένου του 1^{ου} λόγου αναιρέσεως να αναιρεθή εν μέρει η προσβαλλομένη απόφασις κατά το αρθρ. 559 αριθ.1 Κ.Πολ.Δ., καθ'ο δηλ. μέρος δι' επικυρώσεως του ομοίως κρίναντος Μονομελούς Πρωτοδικείου απερρίφθη η υπό δίκην αγωγή ήτοι δια το χρονικόν διάστημα από 21.3.1962 έως 27.3.1963.

Επειδή, εκ του συνδυασμού των διατάξεων των αρθρ. 294, 2 5 297 και 299 Κ.Πολ.Δ., εφαρμοζομένων και επί της κατ' αναίρεσιν δίκης, κατά το άρθρο 573 αυτού, ο αναιρεσιών δύναται δια δηλώσεως του πληρεξουσίου δικηγόρου του καταχωριζομένης εις τα πρακτικά να παραιτηθή από της παρ' αυτού ασκηθείσης αναιρέσεως ή από λόγων τινών ταύτης, άνευ συναινέσεως του αναιρεσιβλήτου, πριν ή ούτος εισέλθη εις την προφορικήν συζήτησιν επί της ουσίας της υποθέσεως. Όθεν εφ' όσον ο αναιρεσιών, ως προκύπτει εκ του πρακτικού συνεδριάσεως του δικαστηρίου τούτου, προ της προφορικής συζητήσεως εδήλωσεν ότι παραιτείται εκ των 2^{ου} και 3^{ου} λόγων από του δικογράφου της αιτήσεώς του περί αναιρέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφορώντων έτερα κεφάλαια της αγωγής θεωρείται η αίτησις αναιρέσεως ως προς τους λόγους τούτους μη ασκηθείσα.

Επειδή, αναιρουμένης εν μέρει της προσβληθείσης αποφάσεως και ούτω επανερχομένων των διαδίκων, κατά το αρθρ.579 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ., εις την προ ταύτης κατάστασιν, μη χρηζούσης δε της υποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως, πρέπει, συμφώνως τω άρθρ. 580 παραγ.3 του αυτού Κώδικος να διακρατηθή η υπόθεσις παρά τω Δικαστηρίων τούτω και ερευνηθή η νομοτύπως δια των προτάσεων του αναιρεσιόντος εφεσιβλήτου - εναγόντος ασκηθείσα αντέφεσις κατά της υπ' αριθμ. 2656/1974 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επειδή, κατά τα εν τη ηγουμένη σκέψει της παρούσης εκτιθέμενα η δήλωση (αναγγελία) του ατυχήματος η υπογραφομένη υπό του ησφαλισμένου και απευθυνομένη εις υπηρεσίαν του ΙΚΑ, εμπεριέχει και αίτησιν δια την χορήγησιν εις αυτόν συντάξεως, παράγουσα απάσας τας κατά νόμον συνεπείας. Εν προκειμένω εκ των επικαλουμένων και νομίμως προσκομιζομένων υπό του εναγόντος εγγράφων αποδεικνύεται ότι ο ενάγων προς απονομήν παροχής εξ εργατικού ατυχήματος επισυμβάντος εις αυτόν την 21.3.62 υπέβαλεν εις το εναγόμενον ΙΚΑ την από 27.3.1964 αίτησιν περί απονομής συντάξεως και έτυχε ταύτης από 28.3.1963 ήτοι εν έτος αναδρομικώς από της υποβολής ταύτης. Ουδόλως δ' αποδεικνύεται και ότι ούτος προέβη προηγουμένως εις υποβολήν δηλώσεως (αναγγελίας) περί του κατά τ' άνω ατυχήματος εις το ΙΚΑ υπογραφομένης παρ' αυτού, ησφαλισμένου-δικαιούχου. Και ναι μεν ούτος ευθύς μετά τον κατά την 21.5.1962 τραυματισμόν του εισήχθη εις Γενικόν Νοσοκομείον Αθηνών "Βασιλεύς Παύλος" η τοιαύτη όμως εισαγωγή του προς νοσηλείαν εις το Νοσοκομείον, δεν ισοδυναμεί και προς την κατά τα ανωτέρω δήλωσιν του ατυχήματος, αφού αύτη πρέπει να υπογράφεται παρ' αυτού και να απευθύνεται εις υπηρεσίαν του ΙΚΑ ίνα οφείλεται έκτοτε η κατά νόμον σύνταξις. Τέλος εκ της επικαλουμένης και προσκομιζομένης υπό του ενάγοντος, μεταξύ δε των διαδίκων εκδοθείσης υπ' αριθμ. 2623/1970 αποφάσεως του Συμβουλίου Επικρατείας, δι' ης ηκυρώθη η υπ' αριθμ. 665/2-81/1.8.68 απόφασις της παρά τω Υποκαταστήματι Πειραιώς του ΙΚΑ Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής ως μη προσηκόντως ητιολογημένη "διότι έχρηζεν ερεύνης ο χαρακτήρ του άνω ατυχήματος ως εργατικού" δεν προκύπτει δεδδικασμένον περί του μη κριθέντος ουδ' εξετασθέντος ζητήματος της υποβολής εις το ΙΚΑ δηλώσεως (αναγγελίας) εργατικού ατυχήματος, υπογραφείσης παρ' αυτού. Επομένως μη αποδεικνυομένης της εκ μέρους του ενάγοντος υποβολής δηλώσεως (αναγγελίας) περί του επισυμβάντος κατά την 21.3.62 εργατικού ατυχήματος, υπογραφείσης παρ' αυτού και απευθυνομένης εις το ΙΚΑ δεν εδικαιούτο ούτος (ενάγων) απονομής συντάξεως αναπηρίας από ταύτης λόγω εργατικού ατυχήματος ορθώς δε ει και επ' άλλη αιτιολογία απερρίφθη το σχετικόν αίτημα της αγωγής δι' ο και ο περί του εναντίου μοναδικός λόγος αντεφέσεως τούτου είναι αβάσιμος και απορριπτέος.